ΠΙΑΝΟ ΒΥΘΟΥ 1991

(Επιλεγμένα ποιήματα)

Νόστος

Απευθείας συγκοινωνούν

μόνο οι γυναίκες με τον Θάνατο.

Ο Θάνατος μας στέλνει εδώ

μέσα από την πληγή τους.

Και το τρελό της αίμα

είναι τα δάκρυα τα δικά Του για το χωρισμό.

Μην κλαις, Πατέρα. Ολόκληρη ζωή

κι εμείς κι εκείνες

εκεί

δεν κάνουμε έρωτα

μονάχα Σε διακρίνουμε στο βάθος

στο αμυδρό Σου φως

κουνώντας το ίδιο πάντοτε μαντίλι

απεγνωσμένα.

Η αλληγορία του κώ νωπος

Και αν όλα τα πράγματα έχουν ψυχή;

Αυτό το κοινότοπο μου 'ρθε

τώρα που είμαστε εδώ

ξαπλωμένος εγώ και ζαλισμένο

γύρω γύρω στο πορτατίφ

ένα κουνούπι.

Πανεύκολο να το σκοτώσω.

Όμως αν η ψυχή του με κυνηγάει αιώνια

ζητώντας εκδίκηση;

Ενώ μια στάλα αίμα και λίγη φαγούρα

τι ψυχή έχουν;

Αυτά σκεφτόταν ένας ο οποίος θα μπορούσε να είναι δολοφόνος

αλλά δεν ήταν. Μόνο έγραψε και δημοσίευσε αυτήν την αλληγορία

για να μη νομίζουν όσοι του γλίτωσαν πως γλίτωσαν

για άλλους λόγους απ' αυτούς που γλίτωσαν.

Εκτός αλληγορίας

έλιωσε το κουνούπι

κι έσβησε το φως.

Μελαγχολία νωχελικού

Αγαπητέ Μίλωνα

και Σπύρο Λούη

γηπεδούχοι και μη

και των εν γένει

στίβων

διεθνείς παιδαράδες

άρα και θεοί των ακτών

όπου σε συναντήσεις μας φευγαλέες

μουσείων τηλεοράσεων εκδρομών

η πίκρα μένει μόνο

σαν από χέρια που αγγίχτηκαν

σε διόδια

αν εμένα τα πόδια μου

είναι σαν κρεμ καραμελέ

και προφίλ η κοιλιά μου σαν μύτη γρυπή

ένα μονάχα με παρηγορεί

ενώ για σας βαθύτατα με θλίβει

που με τέτοιο σκαρί

θα σας πάρει καιρό

των σκωλήκων το πάρτι

ενώ εγώ

θα λιώσω συντομότατα

Savoir Mourir

Αν έρθετε στην κηδεία μου

θα ‘ρθω κι εγώ στη δική σας

Πιάνο βυθού

Αυτές οι νότες

που σας στέλνω

με την άνωση

δεν έχουν πια κανένα

μα κανένα μουσικό ενδιαφέρον.

Απ’ τον καιρό του ναυαγίου

που αργά μας σώριασε τους δυο

ως κάτω στο βυθό

σαν βάρος έκπληκτο

το πιάνο του ολόφωτου υπερωκεανείου κι εγώ

έχουμε γίνει μάλλον μια διακόσμηση πυθμένος

μια υπόκωφη επίπλωση βυθού

ένα λουλούδι εξωτικό

ή ένα τεράστιο όστρακο

φωλιά ιπποκάμπων

διάδρομος ψαριών που όλο απορούν

μπρος στην ασπρόμαυρη αυτή μνήμη

του παπιγιόν των πλήκτρων του κολάρου.

Κι αν σε καμιά βαρκάδα σας

διακρίνετε την ήρεμη επιφάνεια

τρεις πέντε δέκα φυσαλίδες

σαν ντο και σολ και μι

μη φανταστείτε μουσική·

είναι λίγη σκουριά που όταν θυμάται

πιέζει κι ανεβαίνει.

Γι’ αυτό να μην ανησυχείτε.

Το πιάνο μου κι εγώ

είμαστ’ εδώ πολύ καλά

εκπνέοντας ίσως πότε πότε νότες άσχετες

αλλά μες στην ασφάλεια πλήρους ναυαγίου

και ιδίως

μακριά επιτέλους

από κάθε προοπτική παιχνιδιού

Γιάννης Βαρβέρης, Πιάνο βυθού, εκδόσεις Ύψιλον, 1991

και

Γιάννης Βαρβέρης, Ποιήματα Α' 1975-1996, εκδόσεις Κέδρος, 2000

Αναδημοσίευση: www.e-keimena.gr